

«Εναρμόνιες εικόνες και ήχοι του χωριού μου» (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

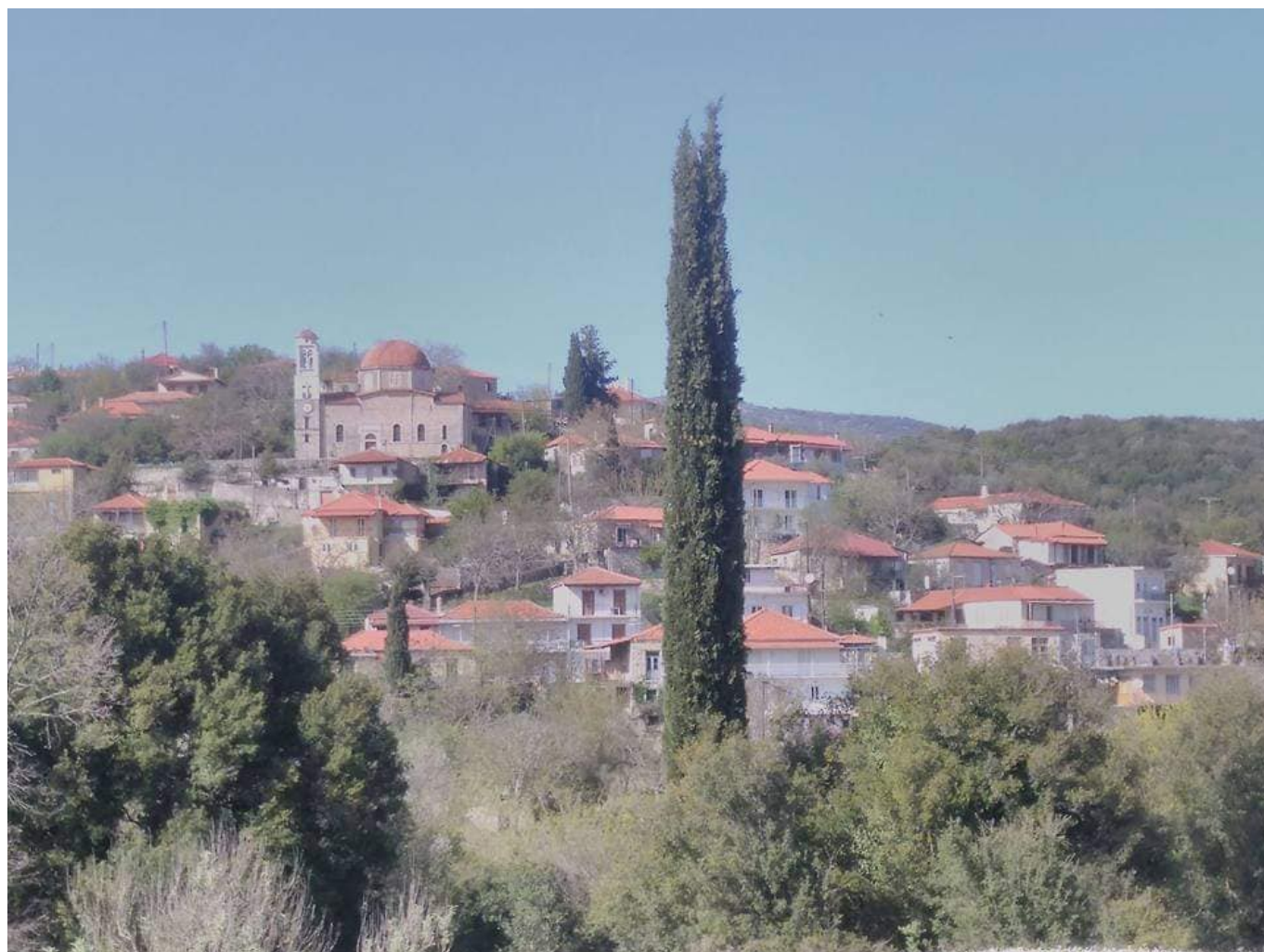
/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τέλη Οκτώβρη του 2018, ο νόστος για τη μικρή γενέτειρά μου, το Σταυροδρόμι Γορτυνίας, κατανίκησε κάθε άλλη επιθυμία μου γι' άλλους προορισμούς του «συρμού».

Περνώντας από τ'αγέρωχα ελάτια του Μαινάλου και κατηφορίζοντας στις κακοστροφές των Λαγκαδίων, έφτασα απομεσήμερο στο αγαπημένο πατρικό μου. Δίπλα υψώνεται πάνω από τις στέγες των σπιτιών ο σεπτός Ναός της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Φίλησα το αγκωνάρι κατά τοπική συνήθεια και έκατσα στη νοτινή μικρή πέτρινη σκαλίτσα του Ιερού. Στάθηκα εκεί ώρα πολλή ακούνητος κι'αμίλητος για να βάλω μέσα μου όλα όσα οι αισθήσεις μου μπορούσαν ν'αδράξουν εκείνες τις στιγμές. Ο ήλιος, «αιγλίας», μού πύρωνε το πρόσωπο, σαν

να ξέχασε ότι πέρασε το καλοκαίρι και κόντευε να πάρει θέση ο καλοσπορίτης Νιόβρης. Πλήρης αφωνία από ανθρώπινη λαλιά. Ο καλογιάννος φοβήθηκε τη ζέστη κι' έδωσε τη θέση του σ' ένα πουλί παράξενο, που δεν είχα ξαναδεί, με μια λαλιά νευρόσπαστη, πρωτάκουστη στον τόπο αυτό!...

Όταν συνήλθα από τη «βύθιση» και οι αισθήσεις μου απόχτησαν αυτονομία, η ακοή πρώτη με αφύπνισε με μια αργόσυρτη, μουρμουριστή μελωδία. Εκεί από τις δασόσκεπες δυτικές πλαγιές ερχόταν απαλή, σχεδόν νανουριστική, με άπειρες νότες, χρώματα και ήχους η μουσική από τα τριακόσια γίδια του κοπαδιού του Μπάμπη του «Κλαφέ». Κάθε «ζωντανό» με το δικό του «τσιοκάνι». Ο αρχιτράγος με την ασήκωτη μπάσα «μπουζούκα» κι ο δεύτερος τη τάξει με την «υπομπουζούκα». Η πολυκέφαλη βουκολική ορχήστρα του λόγγου σκόρπιζε τη μουσική της σε ένα απέραντο «Μέγαρο Μουσικής», που το όριζαν οι γύρω λόφοι και το φρουρούσαν οι σκιές των περασμένων γενεών!...

Καθώς ερχόταν βιαστικό το λιόγερμα άρχισε να παίζει από την ανατολική χούνη μια άλλη ορχήστρα. Διακόσιοι πενήντα «οργανοπαίχτες». Καθένας με το μουσικό του όργανο, το «τροκάνι» του. Χωρίς μπουζούκες και υπομπουζούκες. Ήταν το ήρεμο και πράο κοπάδι των προβάτων του Φίλιππα. Μαέστρος, ο Φίλιππας, νέος,

ψηλός, λιγνός, ομιλητικός, με μπαγκέτα σε σχήμα αγκλίτσας δίμετρης, οδηγούσε προπορευόμενος, με κατεύθυνση το μαντρί του, το υπάκουο μουσικό του σύνολο!..

Από την προϊστορική και μυθολογική περίοδο μέχρι την σήμερα ημέρα, του «Κλαφέ» και του Φίλιππα, η αρκαδική φύση έχει τη δύναμη να συγκινεί και να εμπνέει. Η Αρκαδία έγινε με τον καιρό σύμβολο και όραμα μιας ιδανικής και παραμυθένιας όασης. Η φήμη της πέρασε τα σύνορα της Ευρώπης και απλώθηκε στην Οικουμένη.

Το 17^ο αιώνα, στην Ευρώπη, η Αρκαδία άρχισε να αποχτά την εικόνα της μοναδικότητας, μεταξύ των διανοουμένων, των ανθρώπων της τέχνης και γενικά των ανθρώπων της κουλτούρας. Πολλοί σύλλογοι και ακαδημίες στην Ευρώπη πήραν το όνομα «ΑΡΚΑΔΙΑ». Ο διάσημος γάλλος ζωγράφος Νικολά Πουσσέν φιλοτέχνησε τον γνωστό ζωγραφικό πίνακα «EtiArcadiaego», που σώζεται στο Μουσείο του Λούβρου και απεικονίζει ποιμένες της Αρκαδίας. Τα μέλη των συλλόγων και Ακαδημιών έπαιρναν αρχαία ελληνικά ονόματα. Ο μεγάλος Γκαίτε πήρε το αρχαίο αρκαδικό βουκολικό όνομα «Μεγαλίων». Άλλοι τα αρκαδικά ποιμενικά ονόματα «Μαινάλιος», «Έλπινος», «Τεγεάτης» κλπ.

Λένε ότι όχι μόνον η Ιστορία, αλλά κυρίως ημυθολογία, επαναλαμβάνεται στον καιρό μας!... Δηλαδή οι επόμενοι φιλόρκαδες Ευρωπαίοι μπορεί να πάρουν τα ονόματα, «Κλαφές», «Φίλιππας», «Σταυροδρομίτης», «Γορτύνιος» και άλλα;

Κόντευα να αποκοιμηθώ στη μικρή σκαλίτσα του Ιερού. Ίσως και να πήρα έναν υπνάκο. Μεταξύ ύπνου και ξύπνου άκουσα μέσα από το Ναό κάτι σαν σιγανή ψαλμωδία. Ανασηκώθηκα και κατάλαβα ότι είχε έρθει ο παππούλης για τον Εσπερινό. Με το «Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν» ήχησε η καμπάνα, που έπνιξε όλους τους άλλους ήχους, ως πέρα μακριά. Φως «ιλαρόν» απλώθηκε γύρω σε όλη τη φύση. Φως αγίας δόξης, Αθανάτου Πατρός, ουρανίου αγίου μάκαρος, Ιησού Χριστέ, ελθόντες επί την ηλίου δύσιν, ιδόντες φως εσπερινόν, υμνούμεν Πατέρα, Υιόν και Άγιον Πνεύμα, Θεόν....